Τι ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς των παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτόν τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἱασδήποτε τιμῆς.

Ἀ θ. Ἀθανασίου. Ἐνταῦθα. Περὶ ἀεροπλάνου ἢ μᾶλλον περὶ ἠηβαλιουχουμένου ἀεροστάτου, ἔχει γράψει πρὸ πεντηκονταετίας καὶ πλέον στὸ Ἀργοστόλι, ὁ Ἔπαυ. Ἄννινος. Τὸ φαντάστηκε σὰν ἕνα μεγάλο πουλί, μὲ ...σπλάγχνα, ἔντερα, ἐγκέφαλο, νεῦρα κλπ. κλπ., μηχανικά, φυσικά, ὅλ' αὐτά ! Πρέπει ὅμως νὰ βρῆτε νὰ διαβάσετε τὸ σχετικὸ φυλλάδιο τοῦ Ἀννίνου, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσετε δεοντως, γιατί εἶνε πράγματι ἀπολαυστικό. Τὸ συμπαίνομε μάλιστα τὸ φυλλαδάκι αὐτὸ σ' ἐκεῖνος ποὺ θὰ γράψουν μιὰ μέρα τὴν ἱστορία τοῦ ἀεροστάτου καὶ ἀεροπλάνου ἐν Ἑλλάδι. — Γερ. Κούρτης, Λουτράκι. Τὸ ποίημά σας ὄχι δημοσιεύσιμο. Πολὺ κοινόν, προσπαθεια ἐντελῶς ἀνεπιτυχής. Καὶ ἴδου ἡ ἀπόδειξις :

ΣΤΗ ΣΙΓΑΛΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Στὴ γύρω φύσι ἀπλώθηκε ὁλόφωτ' ἡ σελήνη.
κι' ὁ δροσερὸς ὁ μπάτης ἀπὸ πέρ' ἀνάλαρα φυσᾶ
στοὺς ἄγριους ἐπάνω βράχους καὶ τὴ δροσιά του χύνει
καὶ τίποτα δὲν ἀκούγεται στῆς νύχτας τὴ σιγαλιά.
Μόνο μὲ τὴ βραχνή του τὴ φωνὴ ὁ νυχτοκόρακας
στὰ βράχια ἀνάμεσα πετᾶ σιγὰ στὴ βουβαμάρα.
καθὼς γυρνάει στὸ νεκροταφεῖο ὁ βρικόλακας,
ποὺ τὸν τυραννάει τῆς μάνας ἡ ἄδικη κατάρα.

Πάρτε καὶ διαβάστε μὲ προσοχὴ τοὺς καλούς, τοὺς ἀνεγνωρισμένους Ἕλληνας ποιητάς. Ἔτσι, ἐκτὸς τῆς ἀπολαύσεως ποὺ θὰ ἔχετε, θὰ δῆτε τί ἀκριβῶς εἶνε ποίησις, τί ἐστὶ ποίημα, στιχουργία, μέτρο, ρίμα κλπ. Εἶνε ἡ μόνη καλὴ συμβουλή, ποὺ ἔχουμε νὰ σᾶς δώσουμε σχετικῶς. — Σ π. Ρ α κ. Τὸ ποίημά σας οὔτε ἀπολύτως καλό, μα οὔτε καὶ κακό. Κάτι μεταξὺ τῶν δύο. Ἂν τὸ τέλος του, μάλιστα, ἦταν πιὸ καλό, πιὸ προσεκτικὰ στιχουργημένο, θὰ ἐδημοσιεύετο εἰς τὴν οἰκείαν στήλην. Πάντως δὲν τὸ ἀπορίπτουμε. Τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ καὶ γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσουμε καὶ γιὰ νὰ εἴμεθα ἐν ταξει πρὸς τοὺς ὅρους, ποὺ ἔχουμε θέσει σχετικῶς. Ἰδοὺ !

PARDON....

Pardon.... κι' ἂν σᾶς ἐνόχλησα καμμιὰ βραδειά,
ἀκολουθῶντας σας στὸ δρόμο σιωπηλός.
Μοῦ ἦτο πληγωμένη ἡ καρδιά,
κι' ἤμουν γιὰ σᾶς τρελλός... πολὺ τρελλός...
Pardon.... δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω πειά,
κι' ἀφοῦ δὲν θέλετε νὰ σᾶς μιλῶ,
μόνος μου τότε θὰ παραμιλῶ,
μὲ πόνο στὸν ἑαυτό μου.
Γυναῖκα ἤτανε κι' αὐτή, κουτέ,
ποὺ σ' ἄφησ' ἕνα βράδυ, ὅπως ὅλες,
παρηγορήσου, δὲν σ' ἀγάπησε ποτέ,
πάνε χαμένα αὐτὰ ποὺ γράφες σὲ [κόλλες.
Γυναῖκα ἤτανε κι' αὐτὴ καὶ πάει,
ζητῶντας νᾶβρῃ ἄλλες ἀγκαλιές.
Σὲ γέλασε μὲ τόσες μαργιολιές,
ἀφοῦ ἄρες καμμιὰ δὲν σ' ἀγαπάει.

Θελήσατε τέλος νὰ γράφετε ἕνα ποίημα μοντέρνο, μα δὲν τὰ βγάλατε πέρα ὡς τὸ τέλος. Γι' αὐτὸ δὲν ἀπελπιζόμαστε. Οὔτε καὶ σεῖς ν' ἀπελπισθῆτε. Γράψτε καὶ στεῖλτε μας κάτι καλύτερο. — Ἄνδρ. Πετρίδην. Θεσσαλονίκην. Γιὰ τὸ διήγημά σας σᾶς ἀπαντᾶμε σήμερα. Δυστυχῶς, δὲν εἶνε καθόλου καλό. Πολὺ πρόχειρο, χωρὶς οὐσίαν, χωρὶς χαριν. Ὕφος ἀνούσιον. Καὶ γλῶσσα φύρδην - μίγδην, δημώδης τε καὶ καθαρεύουσα. Νά, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ἀρχὴ τοῦ διηγήματός σας :

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΕΣΤΑΜΑΓΗΣΕ

(Αἰσθηματικὸν διήγημα)

15 Ἀπριλίου 189..

Ἀγαπητέ μου φίλε Αἰμίλιε,

Σοῦ ζητῶ συγνώμην ἐπειδὴ ἐψὲς δὲν ἐφάνην συνεπὴς εἰς τὸν λόγον μου καὶ δὲν ἤλθον ὅπως σὲ ἀποχαιρετήσω εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, ἂν μάθῃς ὅμως τί μοῦ συνέβη, τότε εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ δικαιολογήσῃς. Ἄχ ! καλέ μου φίλε, σοῦ γράφω χωρὶς αἰ σκέψεις μου νὰ εἶνε συγκρατημέναι, καταλαβαίνω, διερωτᾶσαι καὶ ἀπορῆς πῶς ἐγὼ ὁ τόσον αὐστηρὸς καὶ ἐγκρατὴς ἀποφασίζω νὰ σοῦ γράψω γεγονότα ποὺ δὲν τὰ φανταζόσουν ποτέ. Δὲν φταίω ἐγὼ δι' αὐτό, ὄχι, ἐρωτάς τότε ποιός ; Θὰ σοῦ ἐπιστευθῶ τὸ μυστικό μου, μὴν ἀνησυχῆς νὰ μάθῃς τὸν ἔνοχο. Εἶνε μιὰ νέα, ἄχ ! ἔκανα λάθος, ἕνας Ἄγγελος, συγνώμην μήπως εἶμαι τρελλός ; Δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ. Αἰμίλιε, ἀνοίγω τὴν καρδιά μου καὶ σοῦ ἐπιτρέπω νὰ τὴν ἐξετάσῃς σὰν καλὸς γιατρός. Ὦ ! τί παρετήρησες, κύριε γιατρέ, καὶ ἐκλήττεσαι ; Εἶνε ἀσθενής ; Ναί ; Ἔχεις δίκαιο, τὸ ξεύρω, ἔχω πυρετό, ἀλλὰ δὲν πειράζει, πρὸς Θεοῦ, μὴν μὲ συμβουλεύεις νὰ πάρω φάρμακα, ἐφόσον δὲν θὰ μὲ ἀφελήσουν. Ἀηδὴς φλυαρία θὰ σοῦ φανῇ ὅ,τι θὰ σοῦ διηγηθῶ, καὶ ὅμως εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴν ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς ἀσθενείας μου. Καλὸς γνωρίζεις ὅτι ἔχω μεγάλην ἀδυναμίαν διὰ τὸ Μελόδραμα, δι' αὐτὸ ἐψὲς τὸ ἀπόγευμα ἐπῆγα νὰ θαυμάσω ἕνα ἀπ' τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα ἔργα τοῦ ἀθανάτου Βέρντι, τὴν «Τραβιάτα». Δὲν ἠξεύρω διατί αὐτὸ τὸ ἔργο μοῦ ἔχει κάμη μεγάλην ἐντύπωσιν, ἐφόσον διὰ πέμπτην φορὰν ἐπῆγα καὶ παρηκολούθησα τὸ ἀριστούργημα αὐτό. Στὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως ἀφοῦ ἤναψαν τὰ φῶτα ἴδον νὰ κάθεται δίπλα μου μιὰ κόρη, μαντεύω τὰς σκέψεις σου, ναί, ἐρωτᾶς ἂν ἦτον ὄμορφη ; καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ τὴν περιγράψω ; καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἦτον ἕνα ἀξιολάτρευτον πλάσμα ; Περιττόν, ἔτρεπε νὰ τὸ ἔχεις μαντεύσει. Ξεύρεις τὸν χαρακτῆρα μου εἶμαι βέβαιος ὅτι τῆς ἔκανα μεγάλην ἐντύπωσιν, ναί, ναί, ἤλίθιε, μὴν γελᾶς εἰρωνικά. Μετὰ μηρίων παραλλήσεων ἀπεφάσισεν νὰ μοῦ εἰπῇ ὅτι ὀνομάζεται Εἰρήνη. Ὅταν τὸ ἔργον ἐτελείωσεν εἶχαμε γνωρισθῆ τελείως, μοὶ ἐπέτρεψε νὰ τὴν συνοδεύσω σπίτι της», κλπ. κλπ.

Δὲν εἶνε εὔκολο πρᾶγμα, δυστυχῶς, ἀγαπητὲ φίλε, ἡ συγγραφὴ ἑνὸς διηγήματος. Χρειάζεται ταλέντο, τέχνη, μορφωσις φιλολογική, γλωσσικὸ γοῦστο, κλπ. κλπ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ποίημα ποὺ μᾶς στέλνετε δὲν εἶνε, δυστυχῶς, καλύτερο. Εἶνε πολὺ - πολὺ κατώτερον τοῦ διηγήματός σας, εἶνε μακρὰν παντὸς εἴδους ποιήσεως. Καὶ ἰδοὺ :

Ἡ ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Δὲν μπορῶ νὰ ἐνοήσω
Πιὸ πολὺ δὲ νὰ ἐξηγήσω
Τοῖς μωρῖες τῶν ἀνθρώπων
Ὅταν πράτοιναν ἀνόμως.
Μιὰ μικρὴ ποὺ ἦτον ὰὰ μένα
Ὁ πατέρας μου ἡ μητέρα
Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Θρησκεῖα
Δ' αὐτὸ ηὕρων δυστιχία.
Τί κατάλαβε μιὰ φίλη
Μὲ κακία στὴν ψυχὴ
Μ' ἕνα ψέμμα ποὺ τῆς εἶπε
τῆς ἐστέρησε τὴν ζωή.
Χωρὶς νὰ σκέπτεται τί κάνει
Αὐτὸς τῆς εἶπε ἔχει ἄλλη.
Διὰ ἰδέστε ἀτιμία
Τῆς ἀξίζει ἡ τιμωρία.
Τὸ ἐπίστεψε ἡ καϋμένη
Μὲ καρδιὰ δὲ ραγισμένη
Ἀρνύθηκαι τὴν ἀγκαλιά της
Καὶ ἔτσι ἔχασε τὴν χαρά της.

Μ' ἄλλα λόγια, ξαναδοκιμάστε νὰ γράψετε διήγημα ἢ ὅτι δήποτε πεζογράφημα, ὄχι ὅμως καὶ στίχους. Δὲν τοὺς ἐπιτυγχάνετε καθόλου, πέφτετε τραγικὰ ἔξω. Αὐτὲς εἶνε ἡ συμβουλές μας καὶ εὐχόμεθα νὰ τὶς δεχθῆτε ὡς φρονιμες καὶ νὰ τὶς ἐφαρμόσετε.—Ἀ λ μ π ρ ο ν Μ α τ θ.... Ἀταλάντην. Μᾶς γράφετε στὴν φιλικὴν ἐπιστολήν σας :

«Ἀγαπητόν μου «Μπουκέτο».

Εἴς τι φύλλον σας ἐδιάβασα μετὰ προσοχῆς τὰ γραφέντα περὶ ἀγορασμοῦ διαφόρων βιβλίων. Σπεύδω λοιπόν, σὰν καλὸς ἀναγνώστης σας, νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὰ ἑξῆς : Ἔχω ἀρκετὰ βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ διαφόρων τάξεων αὐτοῦ, καὶ μερικὰ τοῦ Γυμνασίου, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ὑπερβαίνουν τὰ 25. Ἔχω καμμιὰ 30 ἐφημερίδες ἀθλητικές, ἔχω κάτι φυλλάδια θρησκευτικὰ καὶ ἐπιστημονικά», κλπ. κλπ.

Τὸ ἔγράψαμε καὶ ἄλλοτε, φίλε κύριε, ὅτι σχολικὰ βιβλία καὶ σύγχρονα ἀθλητικὰ περιοδικὰ δὲν ἀγοράζουμε. Γιὰ σκεφθῆτε : Τί νὰ τὰ κάνουμε τὰ σχολικὰ βιβλία ; Νὰ στολίσουμε τὴ βιβλιοθήκη μας ; Ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἦταν βιβλιοθήκη, ἀλλ' ἀποθήκη ἐντύπου χάρτου. Ἔτσι εἶνε καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ τὸ πιστέψετε.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

11—1 καὶ 5—7 εὑρίσκεται ἡ ἰατρὸς ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ εἰς τὴν διάθεσιν ἐκείνων ποὺ ἔχουν ἀνάγκην τῶν ἐπιστημονικῶν της συμβουλῶν διὰ τὴν αἰσθητικὴν καὶ δερματολογίαν.

Ὁδὸς Καραγεώργη Σερβίας 8